Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26328
Copyright: Admont, Benediktinerstift

solus est. Una ē sapientia dei. qua sapiens aīa
xpi. nec participando sapiens. ut hoc ut illud
in illa & pilla sapiat. s. plenitudinē habendo. ut
totū possideat. Non g̃ dicam̃ tanta aut q̃nta.
s. dicamus tota sapientia di in anima xpi est.
& ex tota sapientia di anima xpi sapiens. nec
tam̃ equalis do aīa x̄ ē. q̃a sapientia di ñ est.
Porro longe aliud ē sapientia sape. 7 aliud sapi
entiā ēē. Qui a sapiā sapit. qd habet aliunde
accepit. q̃ sapientia ē ex semetipso ht q̃ sapit.
Illic grā hic natura. & illic ide. id ē grā. q̃ hic
natura. nec tam̃ illic grā naturā. adimmen
sitatē cōmutat. nec hic natura admensurā
grā coartat. Qui g̃ audet dicere plenitudinē
sapientiē ñ fuisse in aīa x̄. dicit plene sapientē
ñ fuisse animā xpi. Tota g̃ sapientia erat in
anima xpi. q̃a tota sapientia di unita erat
& corpata erat animē xpi. Nec tam̃ equalis
deo erat anima x̄. Ñ enī natura cōparari
poterat. quāuis sine m̃sura grām̃ accepat.
q̃a cū immensa grā. erat passibilis natura.
Nā illud qd intulistis. q̃a si haberet equale cū
deo scientiā. 7 beatitudinē equale haberet.
quom̃ sibi ñ cohereat. in p̃senti nil attinet
dicere. q̃a equalitatē cōpationis tollimus.
ubi singularitatē unitatis demonstramus.
& longe aliud ē. ide habere 7 ide ēē. qua